

Alena Groulíková

Čtyřiasedmdesátiletá elegantní a bystrá žena, pro politické smýšlení a víru v Boha v životě perzekuovaná.

Matka sedmi dětí, členka „Rytířského řádu 56“, společensky stále aktivní.

Zažila jsem politickou perzekuci svého otce, manžela i celé rodiny. O víru v Boha jsem se připravit nenechala.

Dětství

Otec byl právník, maminka začala pracovat v kanceláři, až když musel otec z politických důvodů opustit právní praxi a odejít do továrny. Jako advokát hájil statečně soukromé zemědělce ve sporech se státem, když se po znárodnění jejich majetku zakládala jednotná zemědělská družstva. Z hlediska historie byla doba kolektivizace jednou z nejkrutějších etap v dějinách českého venkova. A skutečnost, že naše rodina byla věřící, dostačovala k tomu, abychom se stali nepřáteli režimu, se kterými je nutné takto „zacházet“. Často jsme se stěhovali a hledali místo k životu. Přišli jsme i do Českých Budějovic.

Studovala jsem gymnázium, dobře se učila a chtěla jsem být lékařkou. Dítě z politicky nespolehlivé rodiny však nesmělo na vysokou školu ani pomyslet, a tak zůstalo studium medicíny mým nesplněným životním snem. Hledala jsem zaměstnání „k obživě“, našla si místo sekretářky, znalosti cizích jazyků a víra v Boha mě v životě opět posunuly dál. Nepropadla jsem smutku ani sebelítosti.

Druhá rodina

Novou oporu jsem našla v muži, za kterého jsem se brzy provdala. Byl stavebním inženýrem, věřícím a čestným člověkem. Odmítl vstoupit do komunistické strany a po roce 1968 otevřeně projevil nesouhlas se vstupem vojsk Varšavské smlouvy do naší republiky a následnou okupací. Vyhodili ho ze zaměstnání, z Pozemních staveb v Českých Budějovicích ho přeložili do Písku. Zůstala jsem s dětmi v Českých Budějovicích sama, měla náročné zaměstnání a každodenní starost o domácnost. Díky zděděným genům, víře, zdraví a lásce a také díky rozumu, jsem vydržela. Povím Vám příhodu z doby, kdy mi bylo asi 23 nebo 25 let. Z Anglie přivezl jeden profesor přijímací test, podle kterého na Oxfordskou univerzitu vybírali

studenty ke studiu. V přijímacím testu jsem obstála jediná. Když se mě profesor zeptal :
“Madam, čím se zabýváte“, odpověděla jsem mu, „utírám dětem prdelky a házím knedlíky do vody“. Byla jsem tehdy už matkou tří dětí.

A léta běžela dále...

Do našeho domku, který právě rekonstruuje můj syn, přistavuje podkroví, jsme přišli se třemi malými dětmi. Svépomocí, jak jen to šlo, jsme ho upravili k bydlení. Manžel neměl nikdy jisté zaměstnání, proto jsme museli počítat se vším.

Vzpomínám si na událost po roce 1968, kdy manžel odejel s jednou katolickou společností do Říma. Součástí návštěvy Říma byla audience u papeže Pavla VI. Fotografie, na níž byl zachycen v blízkosti papeže ještě s dalšími Čechy, Slováky a Poláky, se mu stala osudnou. Objevila se na přebalu knihy Jána Guittona “Dialogy s Pavlom VI.“, aby pak posloužila neznámému „zpravodajci“ a přísluhovači režimu k nepravostem. Následek se dal očekávat, opět musel zaměstnání opustit.

Idea sjednocené Evropy na bázi křesťanství nás přivedla v roce 1984 do „Panevropské unie Čech a Moravy“. V roce 2009 jsem se stala členkou „Rytířského řádu 56“.

V životě jsem mnohé měla a ztratila, ale také mnohé získala

Víru v Boha, životní elán ani humor jsem si nikdy nenechala vzít. Přivedla jsem na svět sedm zdravých dětí, s manželem jsme je řádně vychovali a vytvořili jim bezpečný domov. Když manžel zemřel, bylo nejmladšímu synovi teprve třináct let. Pracovala jsem do sedmdesáti, abych i těm nejmladším zajistila solidní vstup do života. Naše rodinné vztahy zůstaly pevné a jsou přístavištěm klidu, míru a pohody dodnes.

Mám vše, co k životu potřebuji. Největší mé přání z mládí cestovat po světě se mi zásluhou dětí bohatě splnilo. Poznala jsem svět a lidi v něm. Snažila jsem se žít tak, jak se má.

V pokoře a lásce. A budu-li i nadále zdravá, budu také šťastná.

A Vám, milé dámy, vzkazuji, nasad'te si široký klobouk a s vědomím dobře prožitého života užívejte vše, co na světě hezkého potkáte.

Marie Mácová